

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

21. listopada 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2010/13/EU – Pojmovi ‚program‘ i ‚audiovizualna medijska usluga‘ – Utvrđivanje glavne svrhe audiovizualne medijske usluge – Usporedivost usluge s televizijskim emitiranjem – Uključivanje kratkih videofilmova u dijelovne stranice elektroničke verzije novina“

U predmetu C-347/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgerichtshof (Upravni sud, Austrija), odlukom od 26. lipnja 2014., koju je Sud zaprimio 18. srpnja 2014., u postupku

New Media Online GmbH

protiv

Bundeskommunikationssenat,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica prvog vijeća, u svojstvu predsjednice drugog vijeća, K. Lenaerts (izvjestitelj), predsjednik Suda, J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadžiev i J.-C. Bonichot, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M.-A. Gaudissart, načelnik odjela,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 22. travnja 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za New Media Online GmbH, M. Hetzenauer, *Rechtsanwältin*,
- za švedsku vladu, A. Falk i N. Otte Widgren, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, G. Braun i A. Marcoulli, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 1. srpnja 2015.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 1. točke (a) podtočke i. i točke (b) Direktive 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 10. ožujka 2010. o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama o pružanju audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama) (SL L 95, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 7., str. 160.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva New Media Online GmbH, sa sjedištem u Innsbrucku (Austrija), i Bundeskommunikationssenata, u vezi s odlukom austrijskog tijela za komunikacije (Kommunikationsbehörde Austria) da ocijeni dio usluga koje je predložio tužitelj u glavnom postupku kao „audiovizualne medijske usluge na zahtjev“, podvrgnute, posljedično, obvezi obavještavanja predviđenoj mjerodavnim propisima.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Prema uvodnim izjavama 10., 11., 21., 22., 24. i 28. Direktive 2010/13:

„(10) Tradicionalne audiovizualne medijske usluge – kao što je televizija – i audiovizualne medijske usluge koje nastaju na zahtjev nude značajne mogućnosti zapošljavanja u Uniji, posebno u malim i srednjim poduzećima, i potiču gospodarski rast i ulaganje. Imajući na umu važnost jednakih pravila za sve i pravo europsko tržište za audiovizualne medijske usluge, potrebno je poštovati osnovna načela unutarnjeg tržišta kao što su slobodno natjecanje i jednaki tretman, kako bi se osigurala transparentnost i predvidivost na tržištima za audiovizualne medijske usluge te da se postignu niske prepreke za ulazak.

(11) Kako bi se izbjegla narušavanja tržišnog natjecanja potrebno je poboljšati pravnu sigurnost, pomoć i završiti unutarnje tržište i olakšati nastanak jedinstvenog informacijskog područja, da se barem osnovni stupanj usklađenih pravila primjenjuje na sve audiovizualne medijske usluge, i to na televizijsko emitiranje (odnosno linearne audiovizualne medijske usluge) i audiovizualne medijske usluge na zahtjev (odnosno nelinearne audiovizualne medijske usluge).

[...]

(21) Za potrebe ove Direktive definicija audiovizualne medijske usluge pokriva samo audiovizualne medijske usluge, bilo da se radi o televizijskom emitiranju ili uslugama na zahtjev, dakle usluge masovnih medija, odnosno koje su namijenjene za prijam i koje mogu imati jasan učinak na značajan dio opće javnosti. Njezino područje primjene treba biti ograničeno na usluge kako su definirane Ugovorom o funkcioniranju Europske unije i stoga treba obuhvatiti svaki oblik gospodarske djelatnosti uključujući djelatnost poduzeća javnih službi, ali ne smije obuhvaćati djelatnosti koje nisu prvenstveno gospodarske i koje nisu konkurencija televizijskom emitiranju, kao što su privatne internetske stranice i usluge koje se sastoje od pružanja ili distribucije audiovizualnog sadržaja koji su proizveli privatni korisnici u svrhu dijeljenja i razmjene unutar interesnih zajednica.

(22) Za potrebe ove Direktive definicija audiovizualne medijske usluge trebala bi obuhvatiti medije u njihovoj funkciji da obavješćuju, zabavljaju i podučavaju opću javnost i trebaju uključivati audiovizualnu komercijalnu komunikaciju, ali trebaju isključiti svaki oblik privatne korespondencije kao što je elektronička pošta poslana ograničenom broju primatelja. Ta bi definicija trebala isključiti sve usluge čija glavna svrha nije osiguravanje programa odnosno kod

kojih je svaki audiovizualni sadržaj više slučajan kod te usluge, a ne njezina glavna svrha. Primjeri uključuju internetske stranice koje sadrže audiovizualne elemente samo kao pomoć, kao što su animirani grafički elementi, kratki reklamni spotovi ili informacije vezane uz proizvod ili neaudiovizualnu uslugu. Zbog tih razloga, igre na sreću koje uključuju ulog koji predstavlja novčani iznos, uključujući lutrije, kladionice i druge oblike kockarskih usluga, kao i internetske igre i pretraživačke strojeve, ali koji nisu emitiranja posvećena kockanju ni igrama na sreću, također treba izuzeti iz područja primjene ove Direktive.

[...]

- (24) Karakteristično je za audiovizualne medijske usluge na zahtjev da su ‚slične televiziji‘, odnosno da se natječu za istu publiku kao televizijske kuće, a priroda i način pristupa usluzi razumski navodi korisnika da očekuje pravnu zaštitu u okviru ove Direktive. U tom smislu i kako bi se spriječile neusklađenosti vezano uz slobodno kretanje i tržišno natjecanje, pojam ‚programa‘ treba tumačiti dinamički uzimajući u obzir razvoje u televizijskom emitiranju.

[...]

- (28) Područje primjene ove Direktive ne obuhvaća elektroničke verzije novina i časopisa.“

4 Članak 1. Direktive 2010/13, naslovljen „Definicije“, u stavku 1. određuje:

„Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

- (a) ‚audiovizualna medijska usluga‘:

i. usluga kako je određena člancima 56. i 57. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, koja je u uredničkoj odgovornosti pružatelja medijske usluge i s glavnom svrhom osiguravanja programa kako bi se izvještavala, zabavljala ili obrazovala javnost putem elektroničkih komunikacijskih mreža u smislu članka 2. točke (a) Direktive 2002/21/EZ. Takva audiovizualna medijska usluga je televizijska emisija kako je određena u točki (e) ovog stavka ili audiovizualna medijska usluga na zahtjev kako je određena u točki (g) ovog stavka;

ii. audiovizualna komercijalna komunikacija;

- (b) ‚program‘ znači niz pokretnih slika sa ili bez zvuka koji tvori pojedinačnu stavku u rasporedu ili katalogu koji je izradio pružatelj medijske usluge i čiji je oblik i sadržaj usporediv s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja. Primjeri programa uključuju cjelovečernje filmove, sportske događaje, komedije situacija, dokumentarne filmove, dječje programe i izvorne drame;

[...]

- (g) ‚audiovizualna medijska usluga na zahtjev‘ (tj. nelinearna audiovizualna medijska usluga) znači audiovizualna medijska usluga koju pruža pružatelj medijske usluge za gledanje programa u trenutku koji bira korisnik i na njegov pojedinačni zahtjev na temelju kataloga programa koji odabire pružatelj medijske usluge;

[...]

Austrijsko pravo

- 5 Članak 2. Zakona o audiovizualnim medijskim uslugama (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz, BGBl. I, 84/2001), u verziji primjenjivoj na činjenice u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: AMD-G), naslovljen „Definicije“, određuje:

„Za potrebe ovog zakona primjenjuju se sljedeće definicije:

[...]

3. ‚audiovizualna medijska usluga‘: usluga kako je definirana u člancima 56. i 57. UFEU-a pod uredničkom odgovornošću pružatelja medijskih usluga čija je glavna svrha osiguravanje programa kako bi se izvještavala, zabavljala ili obrazovala javnost putem elektroničkih komunikacijskih mreža [članak 3. točka 11. Zakona o telekomunikacijama (Telekommunikationsgesetz) iz 2003.]. Tom su definicijom obuhvaćeni televizijsko emitiranje i audiovizualne medijske usluge na zahtjev;
4. ‚audiovizualna medijska usluga na zahtjev‘: znači audiovizualna medijska usluga koju pruža pružatelj medijske usluge za gledanje programa u trenutku koji bira korisnik i na njegov pojedinačni zahtjev na temelju kataloga programa koji odabire pružatelj medijske usluge (usluga na zahtjev);

[...]“

- 6 Članak 9. AMD-G-a, naslovljen „Usluge podvrgnute obvezi obavještavanja“, u stavku 1. propisuje:

„U mjeri u kojoj nisu podvrgnuti odobrenju u skladu s člankom 3. stavkom 1., televizijske kuće kao i pružatelji medijskih usluga na zahtjev trebaju prijaviti nadležnim regulatornim tijelima svoju djelatnost najkasnije dva tjedna prije početka njezina obavljanja.“

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 7 Tužitelj u glavnom postupku uređuje internetsko izdanje novina „Tiroler Tageszeitung online“ na internetskoj adresi <http://www.tt.com>. Na toj internetskoj stranici, koja ponajprije sadržava pisane članke, na dan nastanka činjenica u glavnom postupku nalazila se poveznica na poddomenu <http://video.tt.com> pod nazivom „Video“ (u daljnjem tekstu: videopoddomena) koja je vodila na stranicu na kojoj se uz pomoć kataloga za pretraživanje moglo pristupiti više od 300 videofilmova.
- 8 Videofilmovi na opisani način postavljeni na internet predstavljali su uređene vijesti različitog trajanja, od 30 sekundi do nekoliko minuta, i odnosili su se na različite teme kao što su, primjerice, lokalne vijesti i događanja, pitanja postavljena prolaznicima o aktualnim temama, sportska događanja, filmske najave, „uradi sam“ aktivnosti za djecu ili videofilmovi čitatelja koje je odabralo uredništvo. Vrlo malo videofilmova ponuđenih na videopoddomeni imalo je vezu s člancima koji su se nalazili na internetskoj stranici novina Tiroler Tageszeitung.
- 9 Odlukom od 9. listopada 2012. austrijsko tijelo za komunikacije utvrdilo je da je u pogledu videopoddomene tužitelj u glavnom postupku osiguravao audiovizualne medijske usluge na zahtjev u smislu zajedno primijenjenih odredbi članka 2. točaka 3. i 4. AMD-G-a koje su podvrgnute obvezi obavještavanja iz članka 9. stavka 1. AMD-G-a. Videopoddomena je imala televizijski karakter i bila je autonomna u pogledu ostatka internetske stranice novina Tiroler Tageszeitung. Zadovoljavala je kriterij prema kojem joj je glavna svrha bila osiguravanje programa kako bi se izvještavala, zabavljala ili obrazovala javnost. Posljedično, prema mišljenju austrijskog tijela za komunikacije, videopoddomena ulazi u područje primjene AMD-G-a i njegovih regulatornih zahtjeva.

- 10 Tužitelj u glavnom postupku osporio je tu ocjenu i podnio tužbu Bundeskommunikationssenatu. Potonji je odbio tužbu odlukom od 13. prosinca 2012. zbog razloga koje je navelo austrijsko tijelo za komunikacije.
- 11 Tužitelj u glavnom postupku stoga je podnio žalbu Verwaltungsgerichtshofu. Tužitelj pred navedenim sudom tvrdi da su audiovizualni sadržaji kojima se može pristupiti na videopoddomeni tek dodatak njegovoj glavnoj internetskoj stranici i nemaju oblik audiovizualne medijske usluge. Osim toga tvrdi da kratki videofilmovi dostupni u okviru videopoddomene prema svojem obliku i sadržaju nisu usporedivi s uslugom televizijskog emitiranja.
- 12 Sud koji je uputio zahtjev najprije pita mogu li se predloženi videofilmovi kvalificirati kao „program“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13 i, preciznije, poštuje li predmetna videoteka u glavnom postupku zahtjev iz navedene odredbe prema kojem njezin oblik i sadržaj trebaju biti usporedivi s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja. Navedeni sud polazi od premise da se može pretpostaviti usporedivost ispitane usluge s televizijskim emitiranjem kada se takva usluga pruža u okviru potonjeg. Međutim, njegove sumnje proizlaze iz činjenice da se sporna usluga sastoji u ponudi videofilmova kratkog trajanja koji odgovaraju kratkim sekvencijama vijesti i koji u takvom obliku ne postoje na „klasičnoj“ televiziji.
- 13 Na drugome mjestu, sud koji je uputio zahtjev pita ima li usluga koja je predmet glavnog postupka za „glavnu svrhu“ osiguravanje programa kako bi se izvještavala, zabavljala ili obrazovala javnost. Prema njegovu mišljenju, Direktiva 2010/13 ne daje jasan odgovor na pitanje ovisi li kvalifikacija usluge kao audiovizualne medijske usluge u pogledu „glavne svrhe“ o cjelokupnom rasponu usluga pružatelja usluga ili je potrebno odvojeno ispitivanje svake usluge. Navedeni sud smatra da svrha te direktive ide u prilog drugom pristupu jer bi, u suprotnom slučaju, pružatelj usluga tako mogao izuzeti usluge iz područja primjene Direktive šireći njihov raspon.
- 14 U tim je okolnostima Verwaltungsgerichtshof odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 1. stavak 1. točku (b) Direktive 2010/13 tumačiti na način da se može zaključiti o postojanju potrebne usporedivosti oblika i sadržaja neke usluge koja se ispituje s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja, kada se takve usluge nude i u televizijskim programima koji se mogu smatrati masovnim medijima namijenjenim znatnom dijelu opće javnosti i koji mogu imati jasan učinak na njega?
2. Treba li članak 1. stavak 1. točku (a) podtočku i. Direktive 2010/13 tumačiti na način da se radi utvrđivanja glavne svrhe usluge ponuđene u okviru elektroničkih verzija novina može usredotočiti na jedan određeni dio u kojem se zajedno stavljaju na raspolaganje većinom kratki videofilmovi, koji se u drugim dijelovima internetske stranice spomenutog elektroničkog medija koriste samo za nadopunu tekstualnih priloga elektroničke verzije dnevnih novina?“

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 15 Sud koji je uputio zahtjev svojim prvim pitanjem u biti pita treba li pojam „program“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13 tumačiti na način da on podrazumijeva nuđenje na poddomeni internetske stranice novina videofilmova kratkog trajanja koji odgovaraju kratkim sekvencijama lokalnih vijesti, sporta ili zabave.

- 16 Najprije treba istaknuti da, prema navodima suda koji je uputio zahtjev, videofilmovi koji su predmet glavnog postupka odgovaraju sekvencijama vijesti različitog trajanja i odnose se na različite teme. Navedeni videofilmovi odnose se na reportaže o lokalnim događajima, osobito u područjima politike, kulture, sporta i ekonomije.
- 17 U tom smislu, sud koji je uputio zahtjev izražava sumnje je li nuđenje videofilmova kratkog trajanja koji odgovaraju kratkim sekvencijama lokalnih vijesti, sporta ili zabave usporedivo s televizijskim emitiranjem u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13, s obzirom na to da takva kompilacija kratkih videofilmova nije do sada kao takva bila ponuđena putem tradicionalnog televizijskog emitiranja.
- 18 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema definiciji iz članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13, pojam „program“ znači „niz pokretnih slika, [...] koji tvori pojedinačnu stavku u rasporedu ili katalogu koji je izradio pružatelj medijske usluge i čiji je oblik i sadržaj usporediv s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja“.
- 19 Ta odredba zahtijeva, prema tome, usporedivost sekvencija videofilmova poput onih u glavnom postupku s oblikom i sadržajem televizijskog emitiranja, a ne usporedivost ukupne kompilacije kratkih videofilmova s rasporedom ili cjelokupnim katalogom koji je izradila televizijska kuća.
- 20 Nadalje, činjenica da su videofilmovi koji su predmet glavnog postupka kratkog trajanja ne isključuje njihovu klasifikaciju kao „programa“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13. Ta odredba ne sadržava nikakav zahtjev u vezi s trajanjem predmetnog niza slika. Osim toga, kao što je to istaknula Europska komisija, televizijska ponuda, uz programe dugog ili srednjeg trajanja, sadržava i one kratkog trajanja.
- 21 Mogućnost da korisnik interneta pristupi videofilmu koji ga zanima u odabranom trenutku i na njegov pojedinačni zahtjev na temelju kataloga što ga odabire pružatelj mrežnih novina koji korisniku omogućuje pretraživanje po rubrikama kao i prema kriteriju najgledanijih ili najaktualnijih videofilmova ne mijenja činjenicu da su, kao i televizijski program, predmetni videofilmovi namijenjeni masovnoj publici te je vjerojatno da će imati jasan učinak na tu publiku u smislu uvodne izjave 21. Direktive 2010/13. Osim toga, takva mogućnost odgovara izriječno predviđenoj mogućnosti iz definicije audiovizualne medijske usluge na zahtjev iz članka 1. stavka 1. točke (g) Direktive 2010/13. Posljedično, način odabira videofilmova koji su sporni u glavnom postupku ne razlikuje se od načina ponuđenog u okviru audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev koje ulaze u područje primjene navedene direktive.
- 22 Osim toga, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 11., 21. i 24. Direktive 2010/13, njezin je cilj da se, u osobito konkurentskom medijskom svijetu, primjenjuju jednaka pravila na subjekte koji se obraćaju istoj publici i da se izbjegne da usluge audiovizualnih medija na zahtjev kao što je to videoteka u glavnom postupku budu nelojalna konkurencija tradicionalnoj televiziji.
- 23 U tom pogledu, iz navoda suda koji je uputio zahtjev proizlazi da je dio videofilmova kojima se može pristupiti na videopoddomeni proizvela regionalna televizijska kuća Tirol TV i da im se može pristupiti i na internetskoj stranici te televizijske kuće. Navedeni videofilmovi konkurencija su informacijskom servisima koje nude lokalne televizijske kuće. To vrijedi i za videofilmove kratkog trajanja koji se ne odnose na lokalne aktualnosti već na kulturne ili sportske događaje ili rekreativne reportaže i koji su u konkurenciji s glazbenim i sportskim kanalima te zabavnim emisijama.
- 24 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da pojam „program“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13 treba tumačiti na način da on podrazumijeva pružanje na poddomeni internetske stranice novina videofilmova kratkog trajanja koji odgovaraju kratkim sekvencijama lokalnih vijesti, sporta ili zabave.

Drugo pitanje

- 25 Sud koji je uputio zahtjev svojim drugim pitanjem u biti pita na temelju kojih kriterija treba utvrditi glavnu svrhu u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) podtočke i. Direktive 2010/13 usluge nuđenja videofilmova u okviru elektroničkih verzija novina.
- 26 U tom pogledu, iz Direktive 2010/13 proizlazi da se elektronička verzija novina, unatoč audiovizualnim elementima koje sadržava, ne treba smatrati audiovizualnom uslugom ako su ti audiovizualni elementi sporedni i služe samo kao nadopuna ponudi pisanih članaka.
- 27 Uvodna izjava 22. Direktive 2010/13 iznosi načelo prema kojem usluge „kod kojih je svaki audiovizualni sadržaj više sporedan, a ne njezina glavna svrha“ ne odgovaraju definiciji „audiovizualne medijske usluge“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) podtočke i. te direktive. Njezina uvodna izjava 28., s druge strane, precizira da „elektroničke verzije novina i časopisa“ nisu obuhvaćene njezinim područjem primjene. Austrijska tijela stoga su odlučila da, promatrana u cjelini, internetska stranica tužitelja u glavnom postupku nije audiovizualna medijska usluga.
- 28 Međutim, uvodna izjava 28. Direktive 2010/13 ne može se razumjeti na način da audiovizualne usluge trebaju biti sustavno isključene iz područja primjene te direktive samo zato što je pružatelj internetske stranice koje je takva usluga dio društvo nakladnik mrežnih novina. Ako bi dio s videofilmovima samo u okviru internetske stranice ispunjavao uvjete da bude kvalificiran kao audiovizualna medijska usluga na zahtjev, on ne bi izgubio tu karakteristiku samo zato što mu se može pristupiti s internetske stranice novina ili je u okviru nje ponuđen.
- 29 Naime, pristup koji bi na općenit način isključio iz područja primjene navedene direktive usluge kojima upravljaju izdavači mrežnih dnevnih novina zbog njihova multimedijskog karaktera, bez ocjenjivanja „glavne svrhe“ predmetne usluge od slučaja do slučaja, ne uzima dovoljno u obzir raznolikost mogućih situacija i nosi rizik da se operateri koji doista pružaju audiovizualne medijske usluge u smislu članka 1. stavka 1. točke (a) podtočke i. te direktive mogu koristiti portalom s multimedijским informacijama za izbjegavanje mjerodavnog prava koje se na njih primjenjuje u tom području.
- 30 Nadalje, individualizirani pristup koji se temelji na karakteristikama operatera i koji se sastoji u uzimanju u obzir svih usluga koje on nudi kako bi se ocijenila njihova pojedinačna svrha, a na temelju kojeg bi operater za sve usluge koje nudi putem svoje internetske stranice ulazio u područje primjene Direktive 2010/13 ili bi iz njega bio izuzet, ne omogućuje da se ispravno ocijene specifične situacije kao što su one u kojima društvo djeluje u različitim područjima, povećava opseg svojih aktivnosti ili se spaja s drugim društvom.
- 31 U tom pogledu treba istaknuti da je jedna od glavnih svrha Direktive 2010/13, u skladu s uvodnom izjavom 10., postizanje jednakih konkurentskih uvjeta na tržištu audiovizualnih medijskih usluga. Iz toga slijedi da ocjena „glavne svrhe“ internetske stranice ne ovisi o tome je li internetska stranica uzeta u cjelini povezana s glavnom djelatnošću društva ili s djelatnošću koja za to društvo ima sporednu ulogu.
- 32 Razina zaštite potrošača ne može ovisiti o činjenici nudi li isti televizijski sadržaj društvo za koje je taj sadržaj od manje važnosti ili društvo čiju cjelokupnu ponudu čini taj sadržaj.
- 33 U takvim okolnostima treba se prikloniti materijalnom pristupu, koji se sastoji u tome da se, u skladu s člankom 1. stavkom 1. točkom (a) podtočkom i. Direktive 2010/13, ispita ima li predmetna usluga sama po sebi i neovisno o okviru unutar kojeg je ponuđena za „glavnu svrhu“ osiguravanje programa kako bi se izvještavala, zabavljala ili obrazovala opća javnost.

- 34 Sud koji je uputio zahtjev treba u glavnom predmetu ispitati ima li usluga ponuđena u videopoddomeni neovisan sadržaj i funkciju u odnosu na pisane članke izdavača mrežnih novina. Ako je to tako, usluga ulazi u područje primjene Direktive 2010/13. S druge strane, ako je navedena usluga neodvojiv dodatak novinarskoj aktivnosti tog izdavača, osobito zbog veza između audiovizualne i tekstualne ponude, ona neće ulaziti u područje primjene te direktive.
- 35 U okviru te analize, odlučujuća činjenica ne može biti to da je predmetna audiovizualna ponuda prikazana na glavnoj domeni internetske stranice ili na njezinoj poddomeni jer bi to moglo dovesti do zaobilaženja pravila Direktive 2010/13 na način da bi se internetska stranica kreirala s tim ciljem.
- 36 U glavnom predmetu iz navoda suda koji je uputio zahtjev kao i iz spisa podnesenog Sudu proizlazi da je vrlo malo novinskih članaka povezano s predmetnim videosekvencijama. Osim toga, prema informacijama koje se nalaze u spisu podnesenom Sudu, većem dijelu tih videofilmova može se pristupiti i mogu se pogledati neovisno o pregledavanju elektroničke verzije članaka tih novina. Ti elementi upućuju na to da se sadržaj i funkcija usluga o kojima je riječ mogu smatrati neovisnima o novinarskoj djelatnosti tužitelja u glavnom postupku i stoga čine uslugu koja se razlikuje od drugih usluga koje on nudi. Takvim ocjenjivanjem treba se baviti sud koji je uputio zahtjev.
- 37 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na drugo postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 1. stavak 1. točku (a) podtočku i. Direktive 2010/13 treba tumačiti na način da se ocjena glavne svrhe nuđenja videofilmova u okviru elektroničke verzije novina treba temeljiti na ispitivanju ima li usluga kao takva sadržaj i funkciju koji su neovisni o sadržaju novinarske djelatnosti operatera predmetne internetske stranice i nije samo neodvojiv dodatak toj aktivnosti, osobito zbog veza između audiovizualne i tekstualne ponude. Takvim ocjenjivanjem treba se baviti sud koji je uputio zahtjev.

Troškovi

- 38 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

- 1. Pojam „program“ u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 10. ožujka 2010. o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama o pružanju audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama) treba tumačiti na način da on podrazumijeva pružanje na poddomeni internetske stranice novina videofilmova kratkog trajanja koji odgovaraju kratkim sekvencijama lokalnih vijesti, sporta ili zabave.**
- 2. Članak 1. stavak 1. točku (a) podtočku i. Direktive 2010/13 treba tumačiti na način da se ocjena glavne svrhe pružanja videofilmova ponuđenih u okviru elektroničke verzije novina treba temeljiti na ispitivanju ima li usluga kao takva sadržaj i funkciju koji su neovisni o sadržaju novinarske djelatnosti operatera predmetne internetske stranice i nije samo neodvojiv dodatak toj aktivnosti, osobito zbog veza između audiovizualne i tekstualne ponude. Takvim ocjenjivanjem treba se baviti sud koji je uputio zahtjev.**

Potpisi